

23 Ιουλίου 2021

Ο... μονόδρομος της υπομονής στην οικογένεια

Ορθοδοξία / Ποιμαντική

Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Η καλλιέργεια της πνευματικής ζωής, με την υπομονή στη βάση της, αλλά και στο ύψωμά της και στην κορυφή της, είναι μάλλον μονόδρομος στην οικογένεια. Να υπομένω χαρούμενα, γιατί αγαπώ τον σύντροφό μου, γιατί μπορώ να τον βοηθώ στην υπέρβαση της αδυναμίας του, γιατί μαζί μπορούμε να κερδίσουμε τον Παράδεισο, γιατί βρισκόμαστε μαζί, και μαζί με τον Χριστό, στο μεγάλωμα των παιδιών μας.

Και τι μας αποκαλύπτει τελικά η πορεία αυτή; Ότι η υπομονή αυτή μας κάνει έξυπνους. Έξυπνους όχι μόνον από πλευράς φυσικής - κι αυτό γίνεται, γιατί πιεζόμαστε να βρίσκουμε λύσεις μπροστά σε θεωρούμενα αδιέξοδα! - αλλά κυρίως από πλευράς πνευματικής. Τι εννοούμε; Η επιμονή στη σχέση, η εν επιγνώσει υπομονή, μας σπρώχνει αναντίρρητα σε έναν δρόμο διαρκούς αλλαγής. Πρόκειται για την αλλαγή του εαυτού μας, καθώς μας κάνει να υπερβαίνουμε τα εξογκώματα του χαρακτήρα μας, τις «γωνίες» μας να τις κάνουμε στρογγυλές.

Υπάρχει περίπτωση να είναι κανείς χριστιανός, είτε καλόγερος είτε έγγαμος, και να θεωρεί ότι η μονολιθικότητα του χαρακτήρα του είναι το θεμέλιο της ζωής του; Μονολιθικός είναι μόνον ο εγωιστής άνθρωπος, που νομίζει πως ό,τι έχει ως δική του συνήθεια, ως δική του ανάγκη και αδυναμία, αυτό και θα συνεχίζει εσαεί, έχοντας τον υπηρέτη του, δηλαδή τον σύντροφό του.

Καταλαβαίνουμε όμως ότι αυτό είναι δαιμονικό. Χριστιανός σημαίνει διαρκής κίνηση αλλαγής, πορεία εν Χριστώ, προκειμένου να βρίσκεται πάντοτε και αδιάκοπα στον δρόμο του Χριστού, δηλαδή στον δρόμο της αγάπης και της ταπείνωσης, που θα πει στον δρόμο της υπομονής. Υπομονή και ετοιμότητα αλλαγής του εαυτού μας είναι έννοιες παράλληλες και αιτιωδώς συσχετισμένες. Η μία παραπέμπει στην άλλη. Πώς το λέει ένα παλιό όμορφο τραγούδι; «Ρούχα μαζί που πλύθηκαν κι έχουνε γίνει ροζ».

Είναι τυχαίο που όσοι ασκητές του Αγίου Όρους, όταν ερωτώνται συνήθως από εγγάμους τι να κάνουν για την πνευματική τους προκοπή, εισπράττουν ως

απάντηση: «εσείς οι έγγαμοι έχετε τους δικούς σας Γέροντες. Κι αυτοί κυρίως είναι οι γυναίκες σας και τα παιδιά σας». Ό,τι υπακοή καλείται να κάνει ένας υποτακτικός στον Γέροντά του στο μοναστήρι, την ίδια - τηρουμένων των αναλογιών - καλείται να κάνει και ένας έγγαμος έναντι του ή της συντρόφου και συζύγου. «Υποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ», σημειώνει ο απόστολος. Υπακοή σημαίνει όμως ξεκούνημα, αλλαγή, πέρασμα σε κάτι άλλο που ζητά ο/η σύζυγος, το οποίο φέρνει στην κατεξοχήν αλλαγή, που είναι το κράτημα στον δρόμο του Χριστού, τον δρόμο της αγάπης.

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/2TvjPFj>